

נ כ נ ס א ד ר

מקור השם אדר באכדית - אדרו - פירושו: הקודר, כי בחודש זה השמים עודם מעוננים. יש מפרשים את המלה אדר מהמושג אדרא: גורן, כי בחודש זה מתחילים להכין את הגורן לקראת הקציר.
מזל אדר הוא דגים. בחודש זה מטילות הנקבות שבדגים את ביציהן לתוך המים. הזכרים מזריעים את זרעם, וההפראה נעשית במים, על ידי פגישה מקרית.

הרועה הערבי בן-זמננו מגדיר את אדר כפתגם הבא:

בחודש אדר -

פעם שמש ופעם מטר

דוגרת הציפור הזעירה (הפשוט) והרועה יתייבש בלי מדורה.

הארץ כולה מכוסה מרבד פרחים ססגוניים לכל מלוא העין והמוני חרקים נישאים סביבם בזמזום עליז. הציפורים היציבות מתחלקות לזוגות-זוגות לקראת קינון ודגירה ואומרות שירה.
ייתכן שמאמר חז"ל "משנכנס אדר מרבין בשמחה" לא רק לפורים בלבד הת-
כוון, אלא לאדר כולו, השטוף פריחה, זמזום, שירה ושמחת חיים.
(אליעזר שמאלי)

בית כפר-הנשיא
משתתף בצערם
של גב' לילי רזניק
וכל בני המשפחה
במות

מר אוברי
(אברהם) רזניק
הבעל, האב, והסב.

מה נשמע?

* שבועיים לפני פורים. חולקנו לקבוצות וגונב לאוזני שלפחות שתי קבוצות כבר נפגשו, כדי להכין את עצמן ל"כפר-נבל". בימים אלה של מבוכה ותסכול אפשר להעריך יותר מתמיד את חוכמת קדמונינו, שקבעו לנו עיתים לשמחה.

* ותיקינו העליזים העפילו השבוע למרומי החרמון - שיחקו בשלג, עלו (וירדו) ברכבל, וחזרו הביתה סמוקי לחיים ומבריקי עיניים.

* האירועים בכפרי הדרוזים בגולן הזכירו לאריה ניצן את עבודתו במועצת הפירות מיד אחרי מלחמת ששת הימים. בתום הקרבות נשאר האזכר הדרוזי עם יבול מבורך על העצים, כשהשווקים שלהם נעלמו מעבר לגבול. באמצעות אנשינו שלחו את התוצרת לארץ וקיבלו תמורה מעל ומעבר למצופה. אז הת-לוננו קשות על הממשל הצבאי של הסורים, שאילץ אותם למכור את היבולים במחירי הפסד. במשך 20 שנה נמשך שיתוף הפעולה ותפוחי החרמון הפכו לשם דבר. אבל עכשיו, בעקבות הדיכויים על "שטחים תמורת שלום", כנראה יש מחשבה שניה.

* להפתעת רבים מתברר, שאנחנו עדיין חברה די שמרנית. באסיפות רבות-משתתפים הוחלט, ל א לצרף תקציבים נוספים לתקציב הכולל ו ל א לעבור (בינתיים) לשיטת נקודות בחלוקת המצרכים החופשיים במינימרקט.

* ברכה לחיילינו הסדירים והמילואימניקים: חיזרו הביתה בשלום!

הפעם בקיצור ולעניין

א נ ג ה

מזל טוב

י מ י - ה ו ל ד ת

21.2. ריצ'רד איסטון

22.2. ניסן פלמה

רחם איילון

מירי מנדזיגורסקי

23.2. עמליה נוי

רודני ויטהם

דניה כהן

מרגלית כהן

24.2. פאול בילגורי

יונה אורן

יריב פרימוסט

אסנת בלר (הכדה של טנא)

25.2. יוספה שוורצמן

אורנה מימרן

26.2. אופיר אורן (נכד של ריינס)

שילר איילון

נעמי ריפקינד (נכדה)

27.2. הדסה קיזלשטיין

י ו ם - נ י ש ו א ד ד

25.2. טובה ואברי גליק

ת ו ד ה

לבית כפר הנשיא ולחברים

אשר עודדו, סייעו ושמחו

עמנו בכנות ובחמימות

רבה כל כך.

טליה, רמי, תומר ודקלה

מרקוביץ.

דו"ח של גוף ספונטני לחלוטין.

מפי אילן המאירי

הנקם נעד פעולה שיפגש לפי הצורך. חבריו מעמידים, כפר בלונם, דפנה וכפר הנשיא. (נציגנו - אילן ת.).

הזכרתי כי לפי החלטת קבוצתנו יצאו 8 חברים לבית התק"ם, כדי לתת ביטוי לאכזבתנו מהנהגת התק"ם. הסענה שלנו היתה, כי לא יתכן שתנועה, המתיימרת להיות תנועה מגשימה ופוליטית, תשב ותשתוק.

הגענו לתל-אביב ב-8.00 בבוקר. התמקמנו ברחבה של בית התק"ם, הצטרפו אלינו גם שולטי מכפר החורש ובחורה מפרוד. הבאנו איתנו של-טים וציור בד של דודו בגודל 2x5 מ' ובו רואים את כריאת העולם של מיכאל אנג'לו בנו-סח דהיישה. הכותרת - "מוזיאון הכיבוש".

מיד התגודדו סביבנו והתחילו לחתום על הע-צומה. לא עבר יותר מרבע שעה ואהרן ידלין קרא לדודו ולי לשיחה במשרדו. היתה זו שיחה קשה שעלתה לפעמים לטונים גבוהים (שלי). הנושא - מעורבות התק"ם במתרחש, והתקבל הרושם שמזכיר התנועה מנסה להתחמק מתקיפת הנושא בצורה ישירה. הסבריו לחוסר המעש של התק"ם לא התקבלו על דעתנו. לבסוף הגי-עו שני חברים של הוועדה הפוליטית של התק"ם - מנצ'ר דבורי מבארי ויצחק נשרי מארז. מנצ'ר אמר לידין: "לא יכולים להתעלם מה-תסיסה בקיבוצים. חייבים לעשות משהו."

בנקודה זו הגיע שולטי מלמטה ואמר: "באתם הנה לעשות משהו, לא לדבר." וכך נקטעה השיחה.

בסך-הכל היה הד רציני מאוד. קיבלנו 300 חתימות והיינו בהחלו שיחת היום בתק"ם.

השבוע יובא הנושא לאסיפת החברים. אנחנו לא מחפשים החלטות אסיפה בנושאים פוליטיים, אלא גיבוי מוסרי וחברתי מטעם החברים לפעילות. (הפיסקה האחרונה היא הדעה האישית שלי!)

שמעה ורשמה: אנגה

אנחנו, קבוצת חברים בכפר הנשיא שאיכפת להם מהמתרחש בארץ כעת, היינו פעילים לאחרונה השטח הפו-ליטיקה, ומבקשים למסור לחברים דיווח על פעילותנו.

בכוונתנו לפעול בשני מישורים - הדרך הממסדית והדרך החוץ-ממס-דית. ויש לציין שבינתיים הדרך השניה היא העיקרית.

אנחנו מתאמים פעולה עם שלושה קיבוצים באזור - עמידה, גדות ומחניים וקבוצת חברים ממקומות אלה החלה להיפגש פעם בשבוע, כדי לדון בדרכים של מחאה בשטח ולהעלות רעיונות. בינתיים יצא-נו להפגנות בצמתים ופירסמנו את העצומה. הכוונה היא לצאת לצומת ראש-פינה וצומת עמידה פעם בשבועיים. (למה לא כל שבוע? - כי זה מאוד קשה ושחוק).

יצאנו גם להפגנה מול בית התק"ם. על זה בהמשך. ביוזמת חברה מגדות ובגיבוי של "שלוש עכשיו" והקי-בוץ הארצי תתארגן צעד-ארבעה-ימים לאורך הקו הירוק, מכפר קאסם לירושלים. הלוגיסטיקה והארגון בידי הקיבוץ הארצי. מטרת הצעדה היא להזכיר לעם ישראל שהקו הירוק עדיין קיים!

בפעילות האזורית בצפון החולה עוסק מיכאל כהן. היה מפגש של הפעילים בשטח מהקיבוצים בצפון והגיעו למספר החלטות אופרטיביות:

(א) כל קיבוץ יקיים אסיפה על המצב המדיני והמצב בשטחים, כאשר רוח הדברים בהתאם לעצומה, בלי הסעיף על התפטרות הממשלה (כי היו חברים שהתנגדו וחשבו שרצוי להגיע לקונצנזוס עד כמה שאפשר).

(ב) להחתים את החברים על העצו-מה ולפרסם את החלטות האסיפה בעיתונות התנועה.

קיבוצניקים מפגינים על הנעשה בשטחים מול משרדי החק"ט בתל-אביב. (צילום: יפ.א.א.)

הרהורי לוחם

הוא חצי משירות מילואים של חודש בשטחים - שכח... ג'נין... כפרים קטנים וגדולים.

מה פתאום אלות זה חידוש? כבר שנים זה חלק מהציוד של החייל המשרת בשטחים. גוי מכוח זה לא בדיוק חידוש, וזה מרתיע. אבל לגבי פתיחה באש יש הוראות חמורות וברורות - לא פותחים באש בכל מקרה שהוא, אלא אם כן נשקפת לכך סכנת חיים. על אבנים ובקבוקי-מולוטוב לא יורים. יש עכשיו כלי חדש - "רגטקות" ולא קולעים באבנים, אלא בחתיכות ברזל.

להיות שם - זה מפחיד. זה פשוט מפחיד. כל יום עפים בקבוקים, חוסמים כבישים - שמים דגלים של עמודי חשמל. כל הקירות מלאים סיסמאות - סמלי אש"ף, קריאות לשביתה, דרישה למדינה פלסטינאית.

החיילים עובדים קשה מאוד. 21 שעות עבודה, 8 שעות הפסקה, ושוב עבודה. וזה שוחק. אתה לא יודע, אם תצא משם פצוע או לא.

עבדתי בליווי ילדים של מתנחלים לבית-הספר ולגנים. ובהעברת עצירים מבית-סוהר אחד לשני או לבית-משפט. נוכחתי בשטחים שלמרות מה שכתוב בעיתונים, לכל מי שמוכא למשפט יש סניגור ערבי. מביאים לשם כל מי שנתפס בזריקת אבן או בקבוק-תבערה. זה יוצר קושי שבצפיפות. לילדים עד גיל 14 פשוט קובעים קנס ומשחררים.

וצריך לדעת - כבוד הוא להם להופיע בבית-משפט. כבוד להם ולמשפחה, ובנוסף לזה אש"ף משלם...

גם המעצרים לא נעשים בדיוק כמו שרואים בטלוויזיה. כשמקבלים מידע (ויש המון 'שטינקרים'), הולכים קודם למוכתר. יחד איתו מגיעים לבית החשוד. ועוצרים אותו.

כשנתקלים במחסומים בכבישים הראשיים, צריך לתפוס אנשים של המקום - מקומיים - והם מפנים את המחסום. לכבישים צדדיים לא מתייחסים.

אלה שזורקים ועושים את ה'ברדק' הם לרוב העניים שאין להם עבודה. הבעיה מרו-כזת במחנות הפליטים וגם בבתי-הספר, במיוחד של בנות. הסוחרים ובני משפחותיהם מנסים לא להיכנס לעסק הזה. גם אלה שיוצאים לעבודה בארץ לא רוצים להיות מעורבים.

לא יודעים כבר מה לעשות עם השטחים. להפעיל נשק - אי-אפשר, לזרוק מהארץ - אי-אפשר. אבל אני לא בעד החזרת השטחים, כי על השלום של הערבים אי-אפשר לסמוך."

מפי מילואימניק אחד

השטחים והאסיפה

רציתי לכתוב "דברי הכפר" כבר לפני שבועיים ומאמרו של אורי ש. נתן לי תנופה נוספת.

אני בן-אדם הכי לא-פוליטי שיכול להיות, לא יודעת הרבה, לא עוקבת אחרי ולא מבינה הרבה בפוליטיקה.

מה שקורה בשטחים אינו דבר פוליטי בשבילי, אלא עניין של הזדהות או אי-הזדהות עם מה שעושים בשמי, של דאגה עמוקה שה"ראש" שלנו מביא אותנו להרס, ולא הרס ע"י אויב שסובב אותנו, אלא הרס בגלל רעל שמתפשט בפנים.

הפקודה מלמעלה "לשבור עצמות" היא פקודה שאסור לתת.

למה? בכל אדם קיים היצר הרע והחינוך והארגון של הציביליזציה מוקדשים לריסון אותו יצר הרע. כאשר יוצרזם מצבים שבהם אדם יכול להשתמש ביצר הרע ובנוסף לכך נותנים לגיטימציה לאותה התנהגות, הרי זה קודם כל הרס לאותו אדם (שלא לדבר על מה זה עושה לצד השני).

יש כמה נקודות במאמרו של אורי, עליהן אני רוצה להביע את דעתי.

אחדות העם: כאשר אין אחדות - אין דרך להפגין אחדות, ולא יכולה להיות אחדות בקשר לפקודה של רבין, כי זה נגד המוסר הפנימי. אני שואפת לאחדות - איך למצוא פתרון הוגן ובטוח לשני הצדדים?

"הגישה התבוסתנית של היהודון הגלותי צריכה להיפסק". אין קשר בין זה ובין הכיוון שאני נוקטת. אם יש קשר הוא בעובדה שהפעם אני השליט ולא הקורבן. אין לי רצון להיות זה או זה, אלא למצוא דרך אחרת.

לפי מאמרו של אורי אני צריכה לקבל כל דבר שנעשה בשמי. ודווקא הדבר היחיד שנותן לי תקווה הוא העובדה שאני יכולה, בלי פחד בפני נקמה (פיזית או אחרת) מהממשל, לקום ולהגיד מה שאני חושבת. לפי דעתי זה דבר יקר שלא היה קיים גם בגרמניה שלפני המלחמה וכיום לא קיים בדרום-אפריקה.

ודבר אחרון: עלינו לדעת שכל אחד בנפרד אחראי למעשיו, אפילו אם הוא קיבל הוראה מלמעלה! זה צריך להיות החינוך שלנו וצריך להיות חזק בתודעתנו - לא לציית לפקודה שכנגד הכרתנו הפנימית של מה שנכון או לא נכון לעשות.

אני הגעתי למסקנה שאנו חייבים למצוא דרך לצאת מהשטחים. כל עוד אנחנו שם נצטרך לשלוט בעוד כוח, פחד, ועכשיו באכזריות. הדאגה שלי היא לעצמנו ולמה שאנחנו הופכים ובגלל סיבות אלה אני בעד להביא נושא זה לדיון באסיפה.

ג'נט פרימוסט

השטחים והאסיפה

רציתי לכתוב ל"דברי הכפר" כבר לפני שבועיים ומאמרו של אורי ש. בתן לי תנופה נוספת.

אני בן-אדם הכי לא-פוליטי שיכול להיות, לא יודעת הרבה, לא עוקבת אחרי ולא מבינה הרבה בפוליטיקה.

מה שקורה בשטחים אינו דבר פוליטי בשבילי, אלא עניין של הזדהות או אי-הזדהות עם מה שעושים בשמי, של דאגה עמוקה שה"ראש" שלנו מביא אותנו להרס, ולא הרס ע"י אויב שסובב אותנו, אלא הרס בגלל רעל שמתפשט בפנים.

הפקודה מלמעלה "לשבור עצמות" היא פקודה שאסור לתת.

למה? בכל אדם קיים היצר הרע והחינוך והארגון של הציביליזציה מוקדשים לריסון אותו יצר הרע. כאשר יוצרם מצבים שבהם אדם יכול להשתמש ביצר הרע ובנוסף לכך נותנים לגיטימציה לאותה התנהגות, הרי זה קודם כל הרס לאותו אדם (שלא לדבר על מה זה עושה לצד השני).

יש כמה נקודות במאמרו של אורי, עליהן אני רוצה להביע את דעתי.

אחדות העם: כאשר אין אחדות - אין דרך להפגין אחדות, ולא יכולה להיות אחדות בקשר לפקודה של רבין, כי זה נגד המוסר הפנימי. אני שואפת לאחדות - איך למצוא פתרון הוגן ובטוח לשני הצדדים?

"הגישה התבוסתנית של היהודון הגלותי צריכה להיפסק". אין קשר בין זה ובין הכיוון שאני נוקטת. אם יש קשר הוא בעובדה שהפעם אני השליט ולא הקורבן. אין לי רצון להיות זה או זה, אלא למצוא דרך אחרת.

לפי מאמרו של אורי אני צריכה לקבל כל דבר שנעשה בשמי. ודווקא הדבר היחיד שנותן לי תקווה הוא העובדה שאני יכולה, בלי פחד בפני נקמה (פיזית או אחרת) מהמשל, לקום ולהגיד מה שאני חושבת. לפי דעתי זה דבר יקר שלא היה קיים גם בגרמניה שלפני המלחמה וכיום לא קיים בדרום-אפריקה.

ודבר אחרון: עלינו לדעת שכל אחד בנפרד אחראי למעשיו, אפילו אם הוא קיבל הוראה מלמעלה! זה צריך להיות החינוך שלנו וצריך לה-יות חזק בתודעתנו - לא לציית לפקודה שכנגד הכרתנו הפנימית של מה שנכון או לא נכון לעשות.

אני הגעתי למסקנה שאנו חייבים למצוא דרך לצאת מהשטחים. כל עוד אנחנו שם נצטרך לשלוט בעוד כוח, פחד, ועכשיו באכזריות. הדאגה שלי היא לעצמנו ולמה שאנחנו הופכים ובגלל סיבות אלה אני בעד להביא נושא זה לדיון באסיפה.

ג'נט פרימוסט

סימטריות חזא"ס

אריק, בד"כ אני נהנה מהמאמרים שלך. אתה מחפש סימטריות בדברים המתרחשים, בוא ונמצא ביחד:

ציטוט מיומן דמיוני של איש השטחים:

ציטוט מ"דבר" הכפר" מס' 1059

קטע מכתבה מאת יואל מרקוס

(1) "הנערים פרצו בצוהרי היום	(1) "החיילים פרצו בחשכת הליל
(2) ובחסות המסגדים	(2) ובחסות העוצר
(3) אל תוך הרחובות.	(3) אל תוך הבתים.
(4) הם סידרו שורות שורות	(4) הם סידרו בשורות
(5) את האבנים הרועדות עדיין מנפילתן יום קודם.	(5) את האנשים הרועדים מצינת הלילה,
(6) בעוד אחרים עורכים תצפיות	(6) בעוד אחרים עורכים חיפושים
(7) שקטות, על הגגות, בחוץ.	(7) אלימים - בפנים.
(8) אחר-כך בא תור הזריקות.	(8) אחר-כך בא תור המכות.
(9) פה נפלה אם המשפחה,	(9) פה נטלו את ראש המשפחה,
(10) ושם האח או החייל.	(10) שם הבן הבכור.
(11) האבנים נחתו.	(11) האלות נחתו.
(12) זעקות הכאב לא נשמעו.	(12) זעקות הכאב נשמעו
(13) אין מי שישמיע...	(13) למרחקים.
(14) באש"ף כינו זאת	(14) בצה"ל כינו זאת
(15) 'מרד פעיל'..."	(15) 'עוצר פעיל'..."
סוף ציטוט	סוף ציטוט
אני לא ימני	אני לא שמאלני

אני סימטריסט

מרדכי ב.

ב' באדר א' תשמ"ג - רג'י פרידלנדר
ד' באדר א' תשמ"ז - צבע לוינסון
ו' באדר א' תש"ט - צבי שחורי

נר זכרון

"אין נביא בעירו"

(או: "ועדות אד הוק, לא זה הדרך")

נמה אני קורא השבוע ב"דברי הכפר"? אני מקונה שכל חבר קרא את ההודעה החשובה הזו ואין צורך לצטט את כולה, אבל חלק ממנה אני וידיי לצטט: "הוועדה קיימה כבר 4 ישיבות. לאחר הישיבה הראשונה הורגש הצורך להיעזר בעובדת סוציאלית, ואכן נעשו הצעדים ליישום הצעה זו." מה שכתוב בכל ההודעה חשוב ביותר, בלי ספק, אבל ברצוני להתייחס לפיסקה שצטטתי.

לא חשוב שפנו לעובדת סוציאלית מחוץ למשק, שהיא תעלה לנו כמה אלפי שקלים טובים בשנה. לא חשוב שיש לי הרגשה שישנן כל האפשרויות שיעובדת סוציאלית זו תפנה לגורם נוסף מחוץ לטיפול בבעייה. וכל זה לאחר שהנושא עבר ונדון על ידי $19 = 4 + 9 + 6$ חברים! יגידו לי ש"אין נביא בעירו". אינני מקבל אימרה זו. היא מתאימה כאשר רוצים שהיא תהיה מתאימה. מה פתאום, אין לנו בכפר הנשיא מספר חברים בעלי נסיון רב ומגוון בשטחים חברתיים אלה? אנו חייבים לפנות החוצה?

זה בעצם מביא אותי לסוף דברי, לסוף מחשבותי.

כי אני מתחיל להרהר בתפקידה של המזכירות. אולי עלינו להגדיר את סמכויותיה אחרת ממה שעשינו במשך שנים רבות. ואם כך, אולי אנו צריכים לשים יותר לב למוסד ששמו "מזכירות", גודלו, הרכבו ומה אנו רוצים, או מצפים, מהחברים שנבחרו.

אני מודה לכם על תשומת הלב!

משה בן חיים

רציתי להיות בטוח שלפחות יהיו כמה חברים שיקראו את הדף, ולכן "לא זה הדרך", כי אם "זה היה" טוב ונכון עבור אחד העם, אז בוודאי עבורי.

בעצם, הנושא שעליו אני רוצה לכתוב אינו כל כך חשוב. ישנם, מותר להגיד,

נושאים חברתיים וקייבוציים הרבה יותר חשובים, אין ספק. אני יכול לבכות בקול רם שחבר צעיר כתב לפני שבוע כאן ש-לאור העובדה שאני ישראלי שמבין לרוחם של פלסטינאים שרוצים בעצמאות מדינית וחברתית, ללא תלות בעם ששנא עליהם, אז אני, כדבריו, "יהודון גלותי". באמת, כך הוא קרא לי ואנו כולנו יודעים, אני מקווה, שהמילה "יהודון" שומעים רק אצל אנטי-שמים קיצוניים! אני יכול להחליף מילים על מצבנו הכלכלי, חלק בוודאי לא באשמתנו, אבל חלק לא קטן בוודאי כן באשמתנו. ועל תקציבים למיניהם, ועל הצעה שבמקום שנוכל לקבל ירקות ופרודוקטים נוכל לקנות גם בגטים (לחם צרפתי, מן עמי!).

אבל לא על כל אלה אני רוצה לכתוב. ישנו מנהג, אגב, לא חדש, אבל בוודאי מחדש מחדש ובצורה מתוגברת: "שיטת ועדות אד-הוק"! תראו, ישנה בעייה במרפאה, לא חדשה, היא כנראה קיימת זמן רב. בוועדת הבריאות יושבים כ-6 חברים, והיא לא יכולה לטפל בבעייה. אז העבירו אותה למזכירות, ובמזכירות יושבים כ-9 חברים. אני מבין שבמזכירות גם לא יכולו לטפל בבעייה. אז בחרו בוועדת אד-הוק, בהרכב של 4 חברים, ותאמינו או לא, אבל בין ארבעת החברים בוועדה זו, לא היה אחד אפילו שהיה לו כל נסיון בניהול מרפאה בבית, והבעיות היום-יומיות שלה. מה פתאום, אין לנו בכפר הנשיא מספר חברות אחרות מוסמכות ובעלות נסיון רב? מה, לא יכולנו לבחור באחת מהן לשבת בוועדה? אולי המזכירות חשבה שהוועדה תורכב ממטופלים ולא ממטפלים. יכול להיות.

מרים כהן אוהבת אנשים ומכונות

הגיע הרגע בו תפסה, שאינה מכינה מה היא עושה. ולא אשה כמרים תסכים להיות מבצעת בלבד... כלומר, כדי להמשיך לעבוד, ידעה שצריך להרחיב את הירע. משמע, ללמוד.

- צריך תכונות מיוחדות כדי ללמוד הנדסאות מכונות?

- לאהוב את המקצועות הריאליים: מתמטיקה, פיזיקה וכד'. לאהוב דברים טכניים. וזהו. אם את שואלת כי נדמה לך שצריך כוח פיזי ושכחורה שהולכת לזה צריכה להיות "גברית" - את טועה. היום, בעידן המחשבים והרובוטיקה, מרבית המקצועות שנחשבו "גבריים" אינם דורשים כוח פיזי.

- אבל צריך לאהוב מכונות?

- כן. ואני אוהבת גם מכונות וגם אנשים. ולכן, אני מתכוונת להמשיך ללמוד בשנה הבאה בתלחי יום בשבוע, שיסמך אותי להוראה. ואחרי שתי שנות עבודה, כשיהיה לי נוסף על הידע התיאורטי גם ידע מעשי, אצטרף לצוות ההוראה בעינות ירדן. הם מחכים לי.

- ואם אין, לדעתך, הבדל בין בחורים לבחורות, למה בכל זאת מעטות כל כך הבחורות ששונות לביוון הזה? כמעט, "אחת מעיר ושתיים ממדינה"...

- זה באמת מוזר. אין שום סיבה טכנית. רימון המקצוע הגברי הנשי מושרש עמוק בתוכנו וקשה להיפטר ולצאת מזה. הנה, בכפרהנשיא גמרה השנה בתורה הנדסאות-אדריכלות. ובחורה אחת למדה בטכניון הנדסת מכונות ועובדת במקצוע. אין שום סיבה פיזית או אחת שבחורות לא יפנו לכיוון הזה.

- והעניין?

- כבר היום פונים אלי מכיוונים שונים במפעל. יש מוצר חדש, שדורש הרבה עבודת תכנון. יש בקטע של העיבוד השבכי עבודות שמתאימות לי. עבודה לא תחסר.

אורה ערמוני

(מתוך "קיבוץ" 10.2.88)

מי מפחד מהנדסאית מכונות

- מה יש בדך, מרים כהן, שאין בנשים אחרות? שפופרת הטלפון מעבירה אלי גלי צחוק מתגלגלים.

- כן? באמת, שום דבר מיוחד. פשוט, כך התגלגלו הדברים...

בהמשך השיחה יסתבר לנו שאין הדברים פשוטים כלל ועיקר, והבנארם צריך לתכנן לטוח ארוך, להחליט החלטה נחושה ולעזור לדברים "להתגלגל" בכיוון הרצוי לו. והיום, מרים כהן, בת קיבוץ כפרהנשיא, בת 38, נשואה ואם לארבעה (עומר (16), סיון (13), הדס (9) וענבר (6)) לומדת שנה שנייה הנדסאות מכונות במכללת תלחי.

כיתות ההנדסאים 24 תלמידים.

- ומתוכם כמה בחורות?

- אחת בלבד. אני.

- מרגישה נחותה בין הבחורים?

- בכלל לא. להיפך. מבחינת ציונים אני השנייה בכיתה.

- כלומר, את משקיעה.

- ועוד איך. לפעמים כשצריך להגיש עבודה, אני קמה ב-3.00 לפנות בוקר, הולכת למפעל, משרטטת שם וב-5.30 באה הביתה, מקימה את הילדים ונוסעת ללמוד. לפעמים אני מכינה עבודות כל הלילה, מתקלחת, מתרעננת ובלי לישון בכלל מתחילה יום חדש. יום הלימודים מתחיל ב-8.00 בבוקר והביתה אני מגיעה ב-5.00 בערב. בסוף "שעות הילדים" אני כבר נופלת מהרגליים, ולכן מדי פעם "מחפפת" ומחליטה לא להכין שיעורים, מדלגת על מקצועות שאני טובה בהם... לא נורא.

- ובני הבית סובלים בשקט.

- בכלל לא סובלים. בעלי ואני עשינו הסכם כינינו. זה היה מאד טבעי. קודם הוא למד ואני ילדתי וטיפלתי בילדים והיום, כשהילדים גדלו, אני יצאתי ללמוד והבעל עוזר בכל עבודות הבית.

גם הילדים הבינו את המצב ונטלו על עצמם אחריות. על המקרר ממוגנטת תורנות של הגדולים לטיפול באחת הקטנה. כל יום אחד מהם מתייצב בארבע אחת-צ' בחדר, מקבל את ענבר הקטנה ומטפל בה עד שאמא תחזור בחמש, עייפה, מורעבת (עדיין אין בתלחי סידורים מתאימים לעשרות התלמידים הלומדים יום ארוך)... אך מרצה.

ככיתה ט' התחילה לעבוד במפעל. מהנדרס המפעל "אימץ" אותה והדריך אותה בשרטוט, וזה היה מקום עבודתה ועיסוקה הקבוע, בחופשים, לפני צאתה לצבא ובשוכה הביתה. מרים התקדמה בשרטוט, היתה קשורה למקום העבודה, אבל פתאום

מה זאת - תדמית ?

- אז מה בעצם למדת?

"שם הנושא היה 'דירוג תדמיות', כלומר להתאים דוגמה (תדמית=Pattern) בלשון המקצוע) לגדלים שונים.

"זאת עבודה מאוד מדויקת - עד לחלקי מ"מ. כל חלק של התדמית צריכים לדרג לחוד - אחרת אתה בצרות. למדנו ליצור תדמית לפי תמונה ואז להחמיק אותה לפי גודל מסויים.

בתעודה של איירין כתוב שלמדה: "מידות וגדלים ודירוג בסיסי ויישום לבגדים אופנתיים".

- האם למדת לפני-כן?

"לפני הרבה שנים יצאתי פעם לקורס של שלושה שבועות בקונפקציה... המצחיק הוא שאבי היה חייט ואחותי היתה 'תופרת החצר' (כלומר תפרה למשפחה המלכותית) וכשראיתי איך אבא והאחות עובדים, נשבעתי שאף פעם לא אכנס למקצוע הזה. בעצם למדתי את המקצוע כשהצטרכתי, בגיל 16, להתפרנס ועשיתי תיקונים לבגדי נשים."

"זה כנראה בדם!" - את משתמשת בתדמיות 'בורדה'?

"לפעמים. הרי כאן אנו תופרות כל דבר - מגופיות לתינוקות עד לשימלה לנערה מתבגרת. אבל מה שאני אוהבת זה ליצור תדמית מתמונה, מחלון ראויה, או סתם מהראש. חבל שלא יכולתי לצאת לקורס כזה לפני 30 שנה. זה היה אתגר וגירוי והצלחתי להתמודד עם מבחנים ושיעורי-בית. נהניתי מאוד ולמדתי המון.

עכשיו הייתי רוצה ללכת לתצוגה אופנה בעיר, ואולי גם בחו"ל... פריז... פירנצה..."

- מה יש? מותר לחלום, לא?

לפני שנה בערך הגה מדור ההלבשה של התקיים רעיון גאוני. יתקיים קורס לתופרות מנוסות מהמשקים, בחסות ב"ס "שנקר" היוקרתי לאופנה וטקסטיל.

לבחינות הכניסה ניגשו 25 חברות, אבל רק שלוש הצליחו להתקבל. הקורס בוטל, אבל גם המדור וגם ביה"ס היו מעוניינים לשלב את שלוש הבחורות (שאחת מהן היתה איירין שיינ) בלימודים - וכך מספרת איירין:

"יום אחד צילצל הטלפון ואמרו לי, שרוצים לדבר איתי מה'איחוד'. זה היה בחדר-האוכל ולא יכולתי לשמוע. רצתי למטה ואז אמרו לי, שמאוד רוצים שאשתתף בקורס-ערב של ביי"ס 'שנקר' לדי-רוג תדמיות - כי הצלחתי במבחן. הנושא מאוד עניין אותי ולמרות המאמץ הכרוך בזה, החלטתי להשתתף. שתי הבחורות האחרות שהתקבלו - ויתרו."

לכן ב-1 באפריל התחילה איירין, עם עוד 25 בנות שהיג בקלות יכולה להיות סבתן, ללמוד בביה"ס 'שנקר'. הלימודים התקיימו בכל יום ד' בין השעות 17.00 - 20.00. ה"פנסיונרית" שלנו יצאה, אם כן, כל יום ד' אחרי העבודה לתל-אביב, השתתפה בשיעורים, ואז תפסה את האוטובוס האחרון לגליל. ביום חמישי הכינה את שיעורי הבית, שנחמקו בשפע ("יש עדיין עבודות לגמור"). וככה במשך 9 חודשים תמימים. פגישה אחת הפסידה, כי היתה חולה.

יחסים מיוחדים נרקמו בכיתה הזאת, שכל תלמידותיה היו תופרות מנוסות, המגיעות אחרי העבודה.

מספרת איירין: "המורה, שאגב היתה מצוינת, סיפרה לנו כי בדרך-כלל ב"שנקר" מקנאים התלמידים איש ברעהו, מנסים לגנוב רעיונות ולהפריע. בכיתה הזאת יכלה לעזוב אותנו לבד ולדעת שנעזור אחד לשני. כך, למשל, הייתי לפעמים מגיעה מוקדם לתל-אביב ואז נכנסתי אל תלמידה אחרת והיינו מתלבטות ביחד בשיעורי הבית."

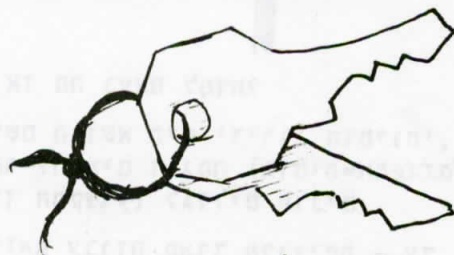
כל הנהגים - שימו לב!

נוכחים: פיל, ניל, מרים.
נעדרים: רענן, נחמן.

דו"ח ישיבת ו, התחבורה 10/2/88

שיטת תדלוק חדשה, דרך משקי גליל-עליון.

בכנסת לתוקפה ב-1/4/88. השיטה מחייבת פנקס תלויים לכל מכונית בנפרד, ומחייבת את הנהגים להקפיד על מילוי הטפסים בצורה נכונה!

מפתחות לארון-המפתחות

אנו מעוניינים להתחיל בסידור חדש למפתחות הרכב. ארון המפתחות יהיה נעול תמיד מתאריך 20/2/88, כשלכל נהג יחולק מפתח של הארון. על הנהגים לנעול את הארון. הסיבות לשינוי מקורן בכוח החוק. מבחינה חוקית אסור שתהיה גישה חופשית לאנשים ללא רשות. כמו כן על הנהגים והנוסעים החובה להקפיד על נעילת הרכב, גם בגלל החוק - וגם כדי למנוע כניסה של ילדים לרכב חונה (ולמנוע גניבות!).

לחברים ולידידי ש ל ו ם.

"שלום" - מילה פשוטה ורבת שימושים.

לפרידה, ברכה וקידום בברכה.

גם כאן ברצוני לכתוב מספר מילים פשוטות אשר אני מקווה כי תבטאנה חום, אהבה והכרת תודה לקהילה זו, לה קראתי בית משך שנים כה רבות.

זכרונות הם בסיס לחלומות וכן למציאות.

ולכן אפרד מכולכם לשלום ולהתראות.

באהבה,

מרים ל. המאירי

חבל

כולנו בוודאי כבר שמענו על החלטת האסיפה שנערכה ביום ראשון, (בה הוחלט לסגור את בית-הספר המקומי), אך האם מישו העלה בדעתו מה הילדים חושבים? לפחות חלקנו רוצה ללמוד פה ואותנו לא שאלו. לא נתנו לנו להביע דיעה, לא נתנו לנו למחות... מאז ומתמיד נתנו לנו להבין שכפר הנשיא הוא בית, מקלט... ועכשיו כמו ידיכם אתם שולחים אותנו ל"גלות".

עד כמה שידוע לי ההוצאות הפיננסיות יהיו שוות (אחזקת בית-ספר מקומי או תשלומים למבוא הגליל). אז למה שלא נדחה את הסוף? באותו הרגע שביטלתם את בית-הספר המקומי, ביטלתם את הופעות המקהלה, ביטלתם את הנושאים המרכזיים, ביטלתם את החינוך להיסטוריה מקומית והורדתם מערכו של משק הילדים.

אני תלמידת כיתה ו' ולי אומרים: "מה איכפת לך, בשנה הבאה את תהיי בכפר בלום." אבל איכפת לי. הקיבוץ הזה הוא גם הקיבוץ שלי ובית-הספר גם שלי. ואני אחיה בו לפחות עוד 6-7 שנים, ואיכפת לי... חברים, נצלו את ביל-הספר המקומי כל עוד הוא קיים.

על החתום: מורך עמית

בואו נקלוט

השבת (20/2) תגיע אלינו משפחת אדי והלין טלברג לאירוח למשך שבוע ימים. משפחת טלברג התארכה אצלנו לסופשבוע לפני מספר שבועות. למשפחה 3 ילדים: דניאלה (10), ארי (6) ואורלי (4), שיתארחו בבתי-הילדים במשך השבוע. אנו מבקשים מכל החברים לסייע לאדי והלין ולילדיהם "להרגיש בבית". וע' ת הקליטה

פִּינֹת הַסֵּרֵט הַשָּׁבִועִי

שם הסרט: רציחות פשוטות
BLOOD SIMPLE

בִּימוּי: יואל כהן

מִשְׁחָק: ג'ון גף, פרנסיס מקדרמנד, אמט וולש, דן הדיאה

למעשה הסרט הזה הוא קומדיה שחורה, פארודיה פרועה ורבת המצאות. הז'אנר הוא ז'אנר הסרט האפל, אך הבמאי, בכישרון רב, הפך את היוצרות. האישה שב"סרט האפל" היא בדרך-כלל "ואמפ", מפתה, רעה וקטלנית - כאן היא הקורבן התמים. הבלש, שהוא הגיבור המוסרי של "הסרט האפל", הוא כאן הרע בהתגלמותו, קריקטורה דוחה של יצור נעדר אנושיות.

בעזרת בימוי מתוחכם נע הסרט בקלות מסרט אפל לסרט אימים והמעברים הללו מתובלים בהומור ובאסוסיאציות מרתקות. במציאות של הסרט אסור לקחת שום דבר ברצינות, דווקא משום שהרצינות בסרט נועדה להעצים את הקומיות המצמררת.

אנשים שאוהבים לרעוד בסרטים מפחידים ירעדו בסרט זה כהלכה, אך גם יצחקו מכך וזה הרבה יותר ממה שאפשר לדרוש בימינו אלה. סרט מקורי מאוד.

1. (ונדלים) סרטים

עַל צִיטָאוֹן! (?)

בימי ראשון יתקיים בפביליון בשעה 14.30
חוג נוסף למחול אירובי לכל המעוניינים.

בואו להתעמל וליהנות (במקום לישון)!

להתראות

ג'נט נ.

משלוח כזנות פורים תשס"ח

שוב פורים ואנו חוגגים -

במסיבות עליזות, בפורימשפיל ובתחפושות -

בקריאת המגליה לאזני כל הקהילה -

וכמובן.....איש לרעהו ישלח מתנות!

איך זה פועל?

ובכן, נזכיר לכם את "כללי המשחק", לפי המסורת המקומית.

(1) "איש" שולף באקראי את שם "רעהו" מתוך שק סגור.

(2) "איש" מכין לו בהפתעה מתנה נאה - מתנה מתאימה דווקא ל"רעהו".

*** (3) והעיקר - לא להוציא הרבה כסף, אלא להשקיע הרבה מחשבה בהכנת המתנה ובהגשתה.

(4) בשבוע של פורים כל "איש" ידאג שמתנתו תגיע אל "רעהו" בדרך המתאימה ביותר

(תיבת הדאר....נער שליח....מסירה ישירה בצורה חברותית).

!!! (5) והפעם חידוש - כל "רעהו" שמתרגש במיוחד מהמתנה שקיבל (או מצורת הגשת המתנה)

ורוצה להחזיר טובה תחת טובה, יגש אל ויטה (מארגנת מבצע משלוח-המנות) וימסור לה פרטים.

ואחרי החג, "איש" משלוח-המנות המוצלח ביותר יזכה אף הוא בהפתעה.

כי.....ככה ייעשה לאיש שרעהו חפץ ביקרו!

בברכת חג פורים שמח (ודמיון פרוע!)

בהצלחה,

צוות פורים